

Vztrajno skupaj se borimo,
da v veselju zaživimo!

Zbrana literarna dela
brezdomcev in prostovoljcev
ob slovenskem kulturnem prazniku

Ljubljana, februar 2018

Pesem o nas

Branko razmišlja globoko,
kadar ima k stropu dvignjeno roko.
Miljenko je z nami vsaki dan,
on nosi tudi smeti stran.
Samo grozno ponoči smrči,
zato zraven njega lahko le Miljenko spi.
Marko po svetu rad skače
in se rad smeji ter Polono lovi.
Sani se glasno smeji
ko Ilijo lovi.
Ilija tiho molči,
ko z veslom testo mesi.
Mičo in Martin
lopato in kramp sanjata.
Vesna pesmico piše
in v veselju se med nami nariše.
Milan dobro voljo trosi rad
in pesmi piše zelo rad.
Roman za glavo se drži
in veliko spi.
Nenad rad čokolado trosi
in jih Simoni k ustom nosi.

Ko ni denarja, me žalosti,
žalosti me tudi,
ko so slabi odnosi med ljudmi.
Kreganje, brezupanje, nespoštovanje,
vse skupaj je eno samo bežanje.

Zato skupaj se borimo,
da žalost prepodimo,
v veselju zaživimo
in nekaj lepega skupaj doživimo.

Na kitaro zaigramo
in tako lepše se imamo.
V veselju najdemo moč,
da pridemo drugim na pomoč.

Opazim žalost, zamorjenost, nemoč,
skočim, da ni sam, ko solzo potoč`.
Povemo, ko tudi nas kdaj stisne,
da tudi v nas veselje zavrigne,
da le to ostane, storim še kaj,
da čutim močnejši se kot nekdanj.

Glavno je, da vem, kje je cilj,
in ne obupam, ko stisne me nemir.
Zato vztrajam, ko je težko,
saj nekoč sonce posije ravno zato.

Dopoldanska ekipa

Letni časi

Pomladi cvetim. Pozimi zamrznem.
Tudi poletje je lepo, ko me sonce ogreje.
Takrat sem ves iz sebe ogret,
od narave tako sem vesel, da nikoli ne bi več nič zamudil.

Aleks Ostrouh

Vsako življenje je borba,

brez tega sploh ne bi prišli nikamor. Zato moramo držati roko v roki,
da nekam pridemo in naredimo, iz sebe in drugih katerim pomagamo.
Če so pri volji ali z maskami in ne najdejo poti nazaj, jim moramo v
vsakem primeru pomagati.

Veselje je nekaj posebnega, saj brez tega si izgubljen in zmeden.
Takrat potrebuješ roko dobrega prijatelja, ki te ne bo sodil ali
izkoriščal. V življenju tako in tako sami ne pridemo nikamor, zato
rabimo eno sigurno roko za pomoč.

Alex Ostrouh

Iz dneva v dan se borim,

da v boju z boleznijo ne popustim.
Stisk polno moje je življenje,
izgube najbližjih se mi kar vrste.
Pričakujem dan, ko dokument dobim,
da pokojnino in zavarovanje si uredim.
Na grobu svečke bom prižgal,
svojim pokojnim ljubeč spomin poslal.

Mičo Vulović

Vztrajno skupaj se borimo,

to naše zdaj je sporočilo.

Mladost mi veliko obetala je,

toda vojna in razpad podjetja

nas z družino vse na cesto pahnila je.

Zaarana hiša nam nedosegljiva je ostala,

bolezen in smrt moje najdražje je pobrala.

Toda na pot prišli so mi dobri ljudje,

da vztrajno skupaj borili bi se.

Miće Vulović

Kdo je tisti, ki se bori?

Je to le, kdor nosi vojaško obleko, brani domovino in ščiti svoje ljubljene, ki v njej živijo?

Je to v srjaco in kravato oblečen politik, ki se trudi, da ohrani mir na zunanjih mejah in mir med državljani?

Je to šef firme, ki se v črnem suknjiču trese pred konkurenco, da bi ohranil posel za svoje delavce?

Je to oče, ki se v delavni obleki vsako jutro odpravi na gradbišče, da zasluži, da bi vzdrževal družino?

Je to mladenič v strganih hlačah, ki se pelje v šolo na izpit, da se bo lahko vpisal na zeleno šolo?

Je to fantek, ki se v svoji pisani majici trudi na igrišču preplezati igralo?

Sem to jaz v svoji življenjski preizkušnji, ko se trudim in vztrajam?

Miriam C.

Vztrajno skupaj se borimo,

da elektriko pridobimo.

Ko človek začne migat,

se prižge luč.

Vztrajno skupaj se borimo,

da ne v žalosti,

temveč v veselju zaživimo.

Jaz pa ti pa židana marela.

Žalost, bejž od mene!

Vztrajno skupaj se borimo, da v veselju zaživimo

Vztrajno, počasi, previdno, zanesljivo naprej,

včasih tudi nazaj, korak nazaj, korak naprej, močnejše.

Skupaj združeni v nedeljivo celoto, lepljivo močno kot verige.

Skupaj neločljivo, brez bojazni.

Deljivost je strah, bolezen.

Nedeljivost je mir, ljubezen, vse.

Borimo se kot borci v hosti, četudi brez vsega, z levjim srcem.

Veselje, o ti sreča, raztegnjena usta do ušes.

Veselje je vse, celotno veselje.

Zaživimo v življenje. Vstanimo iz teme, mrtvih grobov

in zaplešimo v ljubezen.

Boštjan P.

Korak nazaj, skoraj na rit.

Padam, a se ujamem.

Stopim naprej. Bolj previdno.

Z izkušnjo. Drugače. Hodim. **Boštjan P.**

Veselje mi poznano ni,

od obetov preteklih se uresničilo nič ni.

Družina razdeljena je ostala,

ker dobila ni kraja, kjer bi prebivala.

To mi ves čas z žalostjo polnilo je srce,

zdaj ostaja mi le še upanje,

da pred smrtjo kakšno leto skupaj preživimo še.

Ibuš Šatmani**Sam, vedno sam**

stopam po ulici, po mestu.

Sem v bolečini, v bolezni,

sem na moji življenjsko poti.

Upanje pa še vedno v moji duši tli,

da do invalidske penzije več daleč ni.

Nikolaj**Vsak ima svoje življenje**

in mora delati na tem,

da se osamosvoji

in si življenje uredi.

Benjamin**Želim, da se vsi razumemo,**

da se ne kregamo,

da veseli smo,

da eden drugemu pomagamo,

ker le tako srečni smo.

Miljenko

Pogovor o delu in sreči

V pogovoru se lahko spoznamo in tudi pogovor je lahko skupen boj, da v veselju zaživimo. Lahko se pogovorimo na primer o tem, nas delo osrečuje.

Martin trdi, da to ne drži: »Ko greš na delo, je kot bi te peljali v klavnico.« Ampak Tilen vztraja: »Če delamo, smo lahko veseli! Če delamo z veseljem, bomo srečni.«

Medtem ko Mičo in Tilen delata štruce kruhovih cmokov, Martin trdi: »Delo je suženjstvo! Če bi delo prinašalo srečo, ne bi sploh bilo sužnjelastništva!«

Tilen tuhta, če to drži, a se ne more strinjati. Glasno razmišlja, da ga slišijo še pri sosednji mizi: »Saj nam je delo velikokrat naporno, ampak se moramo motivirat. Velikokrat je lépo, pa tega ne živimo. Delo lahko prinaša veselje!«

»No, no...« Martin malo popusti: »Tisto delo, ki te veseli, tisto ravno tlaka ni. Če delaš, kar te veseli, lahko ti delo srečo deli.« Pa nevede doda v Tilnovo malho. »Če človek dela, nekaj naredi!«

»Seveda,« Tilen pograbi in nadaljuje, »delo nam daje vrednost! Prežene nam turobne in temne dni. Ko delamo, imamo dostojanstvo, ker smo nekaj naredili, se počutimo dobro.«

Tako smo iz skupnega boja zmagali vsi.

Sprejeli smo, da nas delo lahko veseli.

Ostane samo še, da za delo poprimemo vsi!

Polno stvari me veseli:

kuhati dobre jedi,

organizirati povezujoče stvari

in biti v družbi dobrih ljudi.

Sodelovanja se učimo,

ko ob loncih skupaj stojimo
in se ob kuhanju makaronov veselimo.
Ožbej za dobro vzdušje skrbi,
Matjaž brunda, a tudi kaj naredi,
Dajana za mir poskrbi,
Mateja pa komando deli.
Skupaj trudimo se,
da večerjo skuhamo za vse.
Makaroni kuhajo se, ekipa dobra je –
vsi za vse!

Brat Pit vedno v kuhinji visi,

ampak vedno čisto posodo pusti.
Martin pa za mizo brez krampa sedi,
pa za celo lopato drobtin pusti.
Vztrajno skupaj se borimo,
da ob kišti pira zaživimo.
Nikola za mizo spi,
zanga tud kišta pira ni.

Otroka v sebi ohranjamo,

ko iz papirja ustvarjamo
in si aviončke podajamo.

O kruhu

Naš kruh je najboljši.,
ker ga dobro naredimo.
Mesimo ga s skupnimi močmi in smo veseli vsi.
Kruh tudi z veseljem zaužijemo.
Ko čebulo mu dodamo,
je še boljši in še rajši ga imamo.
Čokolada nam tudi diši,
kadar smo žalostni.
Če se ti mudi, čokolada te ustavi in razveseli.

Ko kruh je suh,

ga človek bi uporabil rad.
Pogruntat, kako to storit, ni od muh,
iz njega ne moremo delati juh.
Rekli smo, da bi drobtine naredili,
še prej pa smo pri zajtrku en čaj popili.
Jurček se ga s kladivom loti
in močno tolče, a nobenega ne zmoti.
Urban kar z valjarjem začne,
a ugotovi, da to tako se ne počne.
Nenad pa vztraja z mlinčkom,
bolje kakor da delal bi s slinčkom.
Roman pa v roke palični miksar prime
in že drobtine ven porine.
Vesno na koncu se razveseli,
ker vse se hitro naredi.

Kruhove cmoke delamo,

lepe punce gledamo.

Branko

Vztrajno skupaj se borimo,

da ob krompirju zaživimo.

Samo

Česen lupijo

in ob tem zelo uživajo,

ker ga doma ne morejo.

Primož O.

Mi pa delamo

njoke in cmoke,

piškotke pečemo,

da siti smo,

dobro volje in veseli smo.

M.H.2

Krompir

Ura bila je štir`,

čist smo pozabili na krompir.

Olupili smo cele tri vreče,

naredili smo to leteče.

Skupaj smo združili moči

in olupili krompir prav vsi.

Naredi prostor tistim, ki vstopajo,
in nikoli, ampak res nikoli
ne zaloputni vrat za sabo.

Samo

To ni boj, to je mesarsko klanje,
ko se trudimo, da eden drugega
spodbijemo. To le igra je, zato:
Človek, ne jezi se.

Samo

Delavka je bila moja mati.
Njeni prstani so bili žulji,
ampak lepši od zlata

Primož O.

Lahko bi bli zadovoljni,
lahko si, ko ni.
Se fura ilegala, da lahk se preživi.
Substance se prodaja, vse vrste trave.
Evre na kup, da poberemo stave.
Gotovina, material, bela tehnika, kovine.
Spravi se vse, sam da sranje hitro mine.
Pridemo iz teme pa izginemo v njo.
Pobral ste nam vse ostalo, nič ne bo.

I was happy

I was sad

I was good

And I was bad

I was right

And I was wrong

Is this the world

Where I belong?

I was right

And it is true

Then just remember

I am in the same deep water

As you...

Pete

Life has knocked me down

A few times

It's shown me things I never

want to see

I've experienced

sadness and failures

one thing is certain,

I always get up!

Pete

Napisal pesem sem na list papirja,
naj svinčnik hitro po belini zdirja.

Počasi, tiho, se Bog najavi,
da s telesom, duhom so
vsi z dušo zdravi.

Na poti z doma in do doma,
vsaka duša k Bogu roma.

Molitev me na vseh poteh,
obvarje nas, beži naš greh.

Dekle jaz s tabo zvečir v molitvi
so vzkliki naju, u Bogu hitri.

Vztrajno Bog sem ti hvaležen,
rodu dekle da bom s teboj deležen.

Spodoben si Bog in pravičen,
pri maši molim in Ti si vzvišen.

V nebesih Bog jaz k tebi pišem,
v obhajilu Kristus, ki si telo povišen.

Franci C.

Preden sem bil v tujini,

sem bil enak kot vsi pingvini.

Denar, družina, služba

in slaba družba.

Danes mi več pomeni delo,

ne denar in dobra družba.

Da, ko bom star,

na moji plaži ne bo samo gužva.

Ožbej

Živim v upanju,

da bo čez tri mesece

boljše življenje,

ker grem v penzijo.

Dajana

Veselje in sreča sta bisera dva,

naj ti v življenju sledita oba.

V težavah ne popustimo

in z vztrajnostjo v veselju zaživimo.

Dajana

Hvala je beseda,

ki se pod mizo vala.

Hvala je beseda,

ki se velikokrat lažno izjavlja,

Hvala tudi vam.

Nenad

Sej ko nas ne bo,

ko nas ne bo pa slabše bo.
Mogoče pa dobro bo,
če človek boljši bo,
če več poštenja in ljubezni bo.
Saj bo saj bo.

Upajmo vsi,
da na svetu žalosti ne bo
in veselje bo in bo.

Milan H.**Ko sem vesel, se smejim,**

ko sem žalosten, se jokam.
V žalosti je smeh,
v veselju žalost je.
Ko sem tiho, sem otožen,
ko govorim, se smejim.
Dobra volja je najbolja,
slaba volja ni najbolja,
najbolje je bit nekje v sredini.

Milan H.**Samo jaz in ti se ljubiva.**

Zunaj se ljubiva,
doma se kregava,
saj brez tega življenje dolgočasno je.
Rada jeva in pijeja in se smejeva
in dobre volje sva.

M.H.2

Jaz v veselju zaživim,

ker se kar naprej borim,

ker se žalosti bojim.

Boljše je vesel bit, kot solze spustit.

Boljše vesel bit, kot stokat kar naprej.

V žalosti je greh, v veselju je pa smeh.

Milan H.

Povej, kaj bi brez žalosti veselje?

Sploh vedelo bi, da živi?

Bi imele smisel želje, če se vse takoj lahko dobi?

Kako bi vedel, kdaj si srečen

...in kdaj mine...,

če življenje že od nekdaj bi bilo brez bolečine?

Kako bi vedelo srce, kaj pogreša in kaj ljubi,

če bi nonstop bila ob njem, bi to bil le zapis pogubi.

Mar ne bi manjkalo veselja, ko te v žalosti nekdo objame?

Ko ne bi vedel, če in kdo, v najhujšem, vate še verjame.

Bi tako vesel bil sonca, če ne bi izza oblakov posijalo?

Kako lahko bi cenil roko, če ne bilo bi jih premalo?

Povej mi, kaj bilo bi, veselje to brez žalosti?

Bi znalo sploh, brez teme, vstati?

Bi vedelo, da še živi?

Ana Gregorčič

Ko hodim po cesti, mineva mi dan.

Prazen želodec mi dobro je znan.
Prodajam Kralje, bijem vsakdan,
ljudje mimo hitijo mi stran.

Včasih le kdo pristopi do me,
pride denar in žalost z njo stran.
Malo po malo, se upanje vrača
in trud vsak se meni poplača.

Zvečer je večerja Dnevnega centra,
kjer prostovoljci delijo in mi zaživimo.

Naj bo oblačno al pa mračno,
mi vztrajamo skupaj in se borimo,
da v veselju zaživimo.

Tatjana Krašna

Sem prostovoljka Dnevnega centra - Lublanskega centra.

So dnevi temačni, a večeri nič takšni,
saj z brezdomci smo skupaj,
ustvarjamo in upam,
da nikoli vdali brezupu se bi.

A bojzani zato zdaj res več ni,
saj vztrajamo skupaj in se borimo,
da v veselju zdaj mi zaživimo.

Tatjana Krašna

Ni denarja, ni sreče.

Največ je zdravje,

da lahko pridelaj največje.

To se ve, kaj je, zame so nebesa, za druge je pesa.

A veselje je za vsakega drugačno,
samo, da ni mlačno.

Velikokrat iščemo napačno:

alkohol, cigareti, droga,

ne iščemo Boga.

Z Njim je začetek in konec vsega,

tega življenja zemeljskega.

Martin in Tilen

Sveti Vincencij je božja hiša,

neizmerna milost in ljubezen.

Če prideš sem si vesel,

zunaj je pa žalost.

Vse pride, da odide.

Mladost je radost,

starost je modrost.

Martin

Kako bi živel,

če bi lahko čas zavrtel

in se boljše imel in se smejal –

kaj bi potem počel?

Če bi se le smejal,

lepo bi živel, če bi le čas imel.

Žalost

Žalost del je življenja, spremlja človeka kot senca.
Le človek, ki usmerja svoj pogled k soncu,
z upanjem v srcu, pušča to senco za seboj
in postaja podoben soncu.

Dominik Janez Herle

Žalost in veselje

Žalost in veselje kot dvojčka včasih zdita se,
za roko se držita in le redko kdaj spustita se.
Žalost lahko človeka ohromi, če se ta ji prepusti,
takrat pride veselje na obisk, da bolnemu zdravilo
in ga reši njegovih hudih stisk.
Nekatere žalosti si včasih sami prizademo,
a te nimajo koristi prave.
Žalosti pa, ki so nam poslane,
ta pravemu veselju prostor dajo!
Zato, kadar žalost sama je poslana,
brž z ljubeznijo jo objemimo,
saj tako veselje vedno v naša srca pride!

Dominik Janez Herle

Veselje!

Veselje se rodi v srcu človeka,
kot ljubezen v pomladi.
Neskaljeno veselje ostaja v srcu ljudi,
ki čistega in iskrenega so mišljenja.
Pridi, čisto veselje!

Dominik Janez Herle

Misli o žalosti in veselju

Žalost popravlja napake,
storjene v lahkomišelnem
veselju.

Le iz nje se lahko rodi novo
veselje.

Žalost me obiskuje
neprestano,
pa mi je še vedno tujka.
Veselje me obišče redko,
pa mi je vsakič kot star znanec.

Žalost dela veselje veselo,
veselje dela žalost žalostno.
pa je ne moremo.

Človeku ni težko zato,
ker okuša veliko žalosti.
Težko mu je, ker vsake toliko
okusi tudi malo veselja.

Edini vzrok žalosti
je kratkotrajnost veselja.
Edini vzrok veselja je
vera v kratkotrajnost žalosti.

Največja naslada
in past veselja
je v njegovem razkazovanju.

Kratko veselje
je lahko slajše od trajnega,
ne more pa biti boljše.

Veselje je kot žerjavica.
Hitro se ohladi, in če ga ne
podaš naprej,
se z njim lahko močno opečeš.

Veselje moramo deliti,
pa ga nočemo.
Žalost hočemo deliti,

Zares veseli smo šele,
ko nas žalosti tuja žalost.

V uteho mi je,

da lahko pridem v Vinčenzijo na večerjo. Da lahko kaj postorim in se potem počutim koristnega, odgovornega, pa čeprav samo počistim mize. Priskočim na pomoč za trajnejše aktivnosti pod taktirko Vinčenzijeve zveze. Cenim solidarnost, sočutje in »fair play«. Delavci tukaj nas spodbujajo k aktivnostim. Prijetno lep kolektiv, družba, ki nas združi. Samo tako naprej, to je rešitev, da pomagamo eden drugemu in ne obžalujemo tega. Skupaj smo tukaj, pa dajmo prispevat dobro voljo!

Na dolgi rok bomo skupaj srečni, produktivni in umirjeni.

Damjan Puhan

Našel sem en cent

En cent lahko pomeni zelo veliko. Na primer: prodajalka kruha zahteva 95 centov. To je namreč cena kruha, ki ga kupujem, ko mi silno žalostno kruli v želodcu. Ne morem je prepričati s 94 centi, da bi mi dala kruh in je moja lakota sploh ne zanima.

Takoj me prevzame silno razočaranje, ker je to najnižja vrednost, ki jo je mogoče najti med veljavnimi enotami kovancev v naši ljubi domovini. Le zakaj nisem našel več?!

Dal sem ga prijatelju, ki je ravno zbiral denar za cigarete (saj se želi odvaditi, pa mu gre bolj slabo). Ne boste verjeli, manjkal mu je ravno en cent! Hkrati s tem kratkotrajnim veseljem sem prebral v njegovih očeh žalost, ker mu izročam le borni centek.

Toda to da je prijatelj kupil cigarete, je silno razveselilo prodajalko v kiosku, ki je plačana po prodaji in bo zato ob koncu meseca dobila malo višjo plačo.

Milena, Cvetka in Matej

Pesmica o lepem dnevu

Nekega dne, jasnega, krasnega,
ko se je sonček zbudil,
nad poljanami, travami cvetja rumenega,
se je en piščanček mami kuri zvalil.

Pišče drobno in glasno,
je pokonci vrglo kurnik lesen,
putke pa itak da jasno,
zakokodakale so naslednji refren.

»Puhec je tu,
ma a ni to lepu?
Bo spet veselja,
težav in učenja.

Ma k bo odrasu,
tatau pa mal zrasu,
bo en fejest dec,
peteln, s kermu ne bo hec.«

Puhec, šokiran od hrupa,
se k mami stisne,
miži in upa,
da tete petelin čimprej iz sobe potisne.

Mamica putka ga s krilom zaščiti
in tiho zakokodaka:
»Ne boj se moj mali hrupa in peruti,
le vesele so tebe, malega korenjaka.«

Malček, opogumljen spod peresa pogleda,
se putkam previdno približa,
in spozna, da so neškodljive, seveda,
ter pusti da si ogledajo tega drobiža.

Ko tete končno pustijo puhca pri miru,
ga mama pelje ven, na sonce, na širjave,
da pišče v divjem diru
najde raznolike lepote goščave.

Tako je puhec prek prve preizkušnje spoznal,
da je vredno premagati strah in da je to prav.
Saj borba prinese nova spoznanja, veselje in moč,
pa čeprav le za pišče, ki rabi pomoč.

Malček je tako začel raziskovat naš svet,
in spoznal, da res lepo je živeti!

Urban Gartner

Kako brezvoljno nedeljsko popoldne postane veselo

Nedeljsko popoldne. Oba sva utrujena in ne veva kaj bi počela oziroma se nama nič ne da. Dolgčas, žalost... Mateja mi reče: »Bi šla na Rožnik?« Meni se sploh ne da, ampak vseeno rečem: »No pa pojdiva!« Mateja: »Bom samo še pol ure vadila violino, potem pa greva, prav?« Ojoj, groza, spet bom poslušal to cviljenje. Uležem se na kavč, si dam slušalke na ušesa in Pink Floydje na vas glas. Tisti hip težko verjamem, da bom danes sploh še vstal s kavča. Prej pri kosilu sva se ravno pogovarjala o letošnjem geslu: Vztrajno skupaj se borimo, da v veselju zaživimo; samo kaj, ko mi ta hip čisto nič ne pomaga. Mateja čez čas konča z igranjem violine in reče: »A bi sploh šla na Rožnik, saj bo že kmalu tema...?« Spogledava se in nekaj v nama reče: pojdiva! Brezvoljno se odpraviva ven in jo po sveže zapadlem snegu mahneva proti Rožniku. Skoraj je že mrak. Oba sva tiho, misliva si, pa kaj nama je tega treba. Korakava naprej in kmalu prideva do cerkvice na vrhu Rožnika. Kar naenkrat oba začutiva zadovoljstvo in veselje, malodušje je kar nekam odpihnilo. Vesela, da sva premagala malodušje, se začneva kepati. Prav paše! Ko se vračava domov, reče Peter: »Pa to geslo res deluje!« Oba se nasmejiva in veliko bolj vesela in pozitivna stopava nazaj proti domu.

Peter in Mateja

Noč

Najlepše se imam, ko me pustijo pri miru, da spavam.
Ampak se dobro ne naspavam, ker muzika celo noč nabija
in neki glasovi celo noč zavijajo.
Ampak ta muzika ob štirih se ugasne
in jaz zbudim se z upanjem v srcu
in močnejši zrem v dan.